586
La *molla* del pa
(*ALDC*, V, 1041. La *molla*)

La *molla* en quasi tot el domini lingüístic designa la part interior blana del pa; prové del llat. MEDŬLLA, que significava 'moll de l'os; cor de l'arbre' i que fonèticament va evolucionar així: **1**) *me*[z]*olla* (veg. capcinès *mosulla* 7), pel pas de -D- > -[z]-, com SUDARE > *susar*; **2**) *meolla* (cf. avui *miolla* 87, 94), per pèrdua de la [z] preaccentual; **3**) *molla* (*molleta* 81), per reducció del hiat. El tractament bàsic de la vocal tònica és vari: *m*[o]*lla*, amb *o* tancada, és el resultat etimològic, mantingut a l'oest del Principat i en val. sept., i convertida en [u], *m*[u]*lla*, en ross., d'acord amb l'habitud d'aquest dialecte (cf. *agost* > *agust*, *mosca* > *musca*, etc.); en canvi, en parlars pirinencs, a l'est del català central, en el valencià central i meridional i en el balear, s'ha operat un descens de la vocal, *m*[ɔ]*lla*, relacionat amb una llei d'una part del cat. que afecta la [o] en posició inicial accentuada (veg. *n*[ɔ]*m*, *fl*[ɔ]*r*, *r*[ɔ]*ig*, *h*[ɔ]*ra*, *cr*[ɔ]*sta*, etc.; Coromines, 1971: 189-195; *PALDC*, II, mapa 109, i mapa 699); no falta una realització de [ǫ]. *Molleda* (s. XV) n'és un der. amb el suf. col·lectiu *-eda* (< -ETA) segurament per la relació que s'ha establert amb *molles* 'engrunes' amb la idea de pluralitat.

Són mots molt locals *mica* 2, del llat. vg. *MĪCCA, var. expressiva de MĪCA 'partícula, engruna', confós amb *mica* amb aquest significat, i *matta* 85, manlleu d'aquest mot al sard.
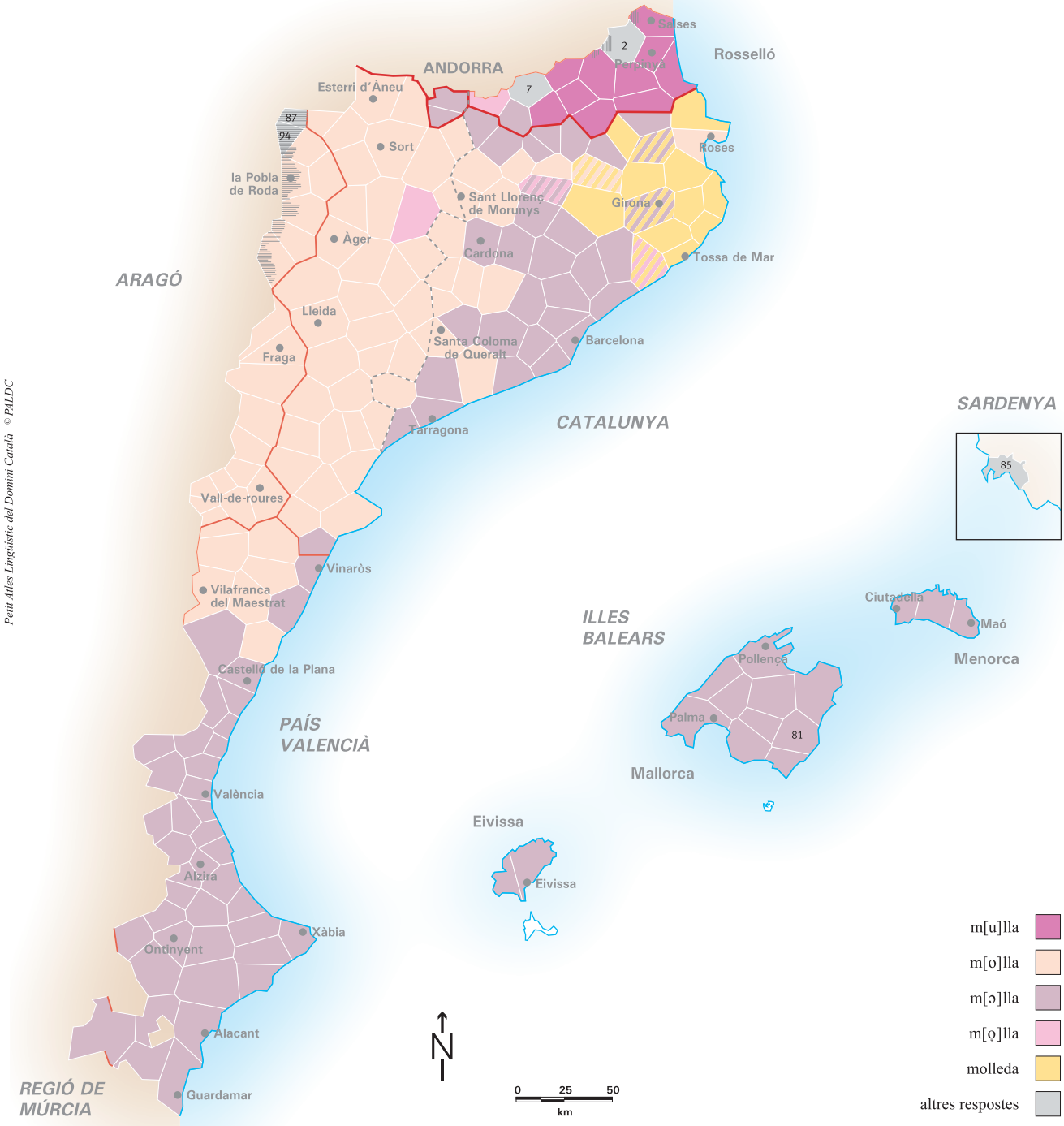
L'únic mot normatiu és *molla*, des del *DG*$_1$, 1932.